

SUMARI

<i>Followers i haters</i>	7
En nom de la censura.....	23
Els veïns de demà	41
El lladre de tristeses	67
Els professors d'ultratomba	83
Els meteorits negres.....	93

FOLLOWERS I HATERS

LES COSES ES VAN COMENÇAR A TÒRCER el dia que el meu cap em va demanar que anés al seu despatx. A ningú de l'oficina li agradava pujar a l'última planta de l'edifici. Estava clar que allò només podien ser problemes. El senyor Estruch em va convidar a seure. Sempre s'esforçava per semblar professional i educat, però la seva mirada era glacial. Circulaven rumors que deien que abans d'entrar a l'empresa, el senyor Estruch havia treballat a l'exèrcit.

—Ja sap per què l'he trucat, oi Zoè? —em va preguntar—. He estat observant la seva feina... I, francament, estic una mica decebut.

Em va mostrar la pantalla del seu ordinador. Hi havien diverses aplicacions de xarxes socials obertes i la meua foto de perfil apareixia a tot arreu. Vaig començar a entendre per què em trobava al seu despatx. El senyor Estruch es va aclarir la gola i es va posar a llegir alguns dels meus comentaris.

—Dilluns va escriure que el president del govern és un corrupte i que hauria de dimitir. Dimarts, que les pel·lícules romàntiques són una merda perquè... bla, bla, bla... Què més? També diu que el director de la seva empresa és un cabró masclista... Vaja, moltes gràcies per la part que em toca! Dimecres va compartir la notícia d'un pseudocientífic

que assegura que les farmacèutiques posen microxips als supositoris per controlar-nos... Però vostè s'ho creu això?

Mentre el senyor Estruch es dedicava a llegir les meves publicacions més saboroses de la setmana, jo intentava mantenir un posat digne.

—Ah, vet aquí el que buscava! Dijous a la tarda vostè va publicar a Weibo i a Instagram el missatge següent: “Estic escoltant Elton John i no està gens malament.” Però... però Zoè, això és gravíssim! Com se li va acudir escriure una frase tan polèmica?

El senyor Estruch em va mirar uns segons sense parpellejar. Semblava que volgués escanejar la meva ànima. Va ser un dels silencis més incòmodes que recordo.

—Digui'm Zoè, qui és aquest Elton John? Un polític? Un revolucionari?

—No, senyor. És un cantant de finals del segle xx.

—I no s'adona de la gravetat de la situació? Cal que li recordi que vostè és una *hater*? Tot el que escriu a les xarxes ha de ser negatiu!

—Ja ho sé! Però les cançons d'Elton John m'agraden realment... He intentat criticar-les però no puc. Fins i tot un home seriós com vostè s'emocionaria si escoltés “Your Song”...

—No es tracta d'això, Zoè! Li paguem perquè ho critiqui TOT! Una bona *hater* sempre trobarà defectes a qualsevol cosa. Si torna a mostrar un comportament sentimental... Una altra relliscada i la fotrem fora!

Reconec que la seva supèrbia típica d'un home blanc, heterosexual i moderadament atractiu, em va tocar els nassos. Vaig aixecar-me de la cadira i li vaig dir el nom del porc al meu cap mentre l'amenaçava amb el dit índex.

—Vostè és un dictador i un pervertit que es passa el dia controlant-nos! Es pensa que no me n'adono que sempre em mira l'escot de reüll? Em fot fàstic! Tros de feixista falocèntric!

—Aquesta és l'actitud que volem, Zoè! —va somriure el senyor Estruch—. Ja pot tornar a la seva feina. I faci el favor d'utilitzar la seva mala llet per criticar els famosos.

—A mi els famosos me la bufen! Em penso queixar d'aquesta empresa de merda. I a vostè el denunciaré per assetjament!

—Molt bé, faci-ho! —va gemegar el senyor Estruch com si les meves amenaces li resultessin excitants—. Crec que vostè posseeix un do meravellós per humiliar la gent.

—Tanqui la boca! A mi només m'agrada humiliar els cabrons com vostè!

Vaig marxar del seu despatx donant un cop de porta. Estic convençuda que el molt malparit va aprofitar per mirar-me el cul.

Després d'aquella conversa estava tan enfurismada que era incapaç de concentrar-me en la meva feina. En tot el matí no em va sortir ni un comentari decent a les xarxes... Només escrivia insults descafeïnats, crítiques sense gràcia. Vaig intentar burlar-me del joc patètic del Barça però no trobava cap insult prou enginyós per expressar el meu profund menyspreu. Què m'estava passant?

Era un quart de tres de la tarda. Estava clar que necessitava una pausa per menjar alguna cosa i desconnectar. Llavors vaig recordar una conversa que havia tingut amb una noia de l'oficina. Una *follower*... La paia em recomanava un restaurant tailandès que quedava molt a prop: “Has d'anar-hi, tia, de debò. Tot està bo-ní-ssim! Et juro que són els millors plats que he provat mai! I els cambrers són simpatiquíssims. Un restaurant superguai!”

Tanta devoció per un restaurant em va xocar, fins i tot tractant-se d'una idiota sense criteri com ella. Així que, per primer cop en molts anys, vaig seguir el consell d'una *follower*. Si el restaurant era tan bo com deia, perfecte. I si m'acabava decebent —com la majoria de coses en aquesta

vida—, doncs encara millor. Així podria fer-li una crítica horrible a les xarxes socials. Totes les opcions em beneficiaven.

El local es trobava a menys de cent metres de la meva oficina però, en aquells moments, estava molt ocupada veient un vídeo molt interessant sobre el paper que van tenir els gats a la Segona Guerra Mundial. Vaig preferir que em portessin el menjar a la feina. Mai no m'hauria imaginat que una decisió tan banal m'acabaria arruïnant la vida...

Em vaig esperar vuit minuts al vestíbul de l'edifici. Vuit minuts! Aquesta mena de coses em treuen de polleguera... Per fi vaig veure que s'acostava la bicicleta d'un repartidor de menjar i, just quan el tenia al davant, el repartidor es va desmaiar i va caure a terra. El pobre noi es va donar un cop al cap i, per un moment, vaig creure que era mort. Aquella situació em va estressar moltíssim, però al final no va ser tan greu. Per sort, només tenia una lleugera contusió i jo em vaig poder cruspir el meu plat tailandès mentre encara era calent. Els recipients de menjar d'avui dia conserven l'escalfor que és una meravella!

El repartidor semblava desorientat i parlava una llengua que jo no havia escoltat mai. Crec que tenia por que el seu superior l'acomiadés si s'assabentava de l'accident. En qualsevol cas, era evident que aquell noi necessitava descansar una estona, així que el vaig portar al meu apartament, que quedava a prop de les oficines. Li vaig enviar un missatge al senyor Estruch per explicar-li que aquella tarda treballaria des de casa. El meu cap no em va posar traves i al final del seu missatge em va enviar l'emoticona d'una careta somrient. Crec que, en el fons, el paio està penjat de mi...

Un cop al meu apartament, el repartidor es va estirar al sofà i va dormir un parell d'hores. Estava esgotat. Tothom sap que la feina de repartidor és molt dura. Han d'anar

d'una banda a l'altra de la ciutat per lliurar el menjar a la gent que està massa atrafegada per fer una pausa. O als que són uns ganduls, com una servidora. Normalment la feina de repartidor només la fan els immigrants i els drons.

Mentre assaboria el meu plat de *pad thai* a una temperatura més que acceptable —ja he dit que els envasos de menjar d'avui dia són fantàstics, oi?—, vaig estar observant el repartidor. Era un homenàs d'origen africà. Feia més de metre noranta i ocupava tot el sofà. I quins braços que tenia... Em van entrar ganes d'acariciar aquella pell tan fosca i descobrir-ne el tacte. Semblava suau i rugosa al mateix temps.

Vaig pensar que només em relacionava amb gent que era com jo. És a dir, europeus, de classe mitjana-alta i, sobretot, *haters*. Mai no havia intercanviat més de dues frases amb algú d'una altra ètnia o estatus social. Al carrer veia pobres i immigrants, és clar, però en realitat era com si no existissin. Cap ciutadà volia perdre el seu temps valuosíssim amb un immigrant.

I, malgrat tot, feia una bona estona que jo no apartava els ulls d'aquell repartidor.

Les seves faccions eren rotundes, com les d'una estàtua de bronze, però també insinuaven una part afectuosa. La seva respiració monòtona em tenia hipnotitzada. Em vaig preguntar com seria besar aquells llavis tan gruixuts, quin gust tindria la seva llengua. Sense adonar-me'n, la meva mà va començar a lliscar en direcció a l'entrecoix.

Per desgràcia, el meu repartidor es va despertar de cop.

—On soc? Qui és vostè?

—Em... em dic Zoè. Tu m'havies de portar el dinar a la feina. El restaurant tailandès... Te'n recordes?

El repartidor estava confús, però es va tranquil·litzar quan li vaig dir que el porter de la nostra empresa s'havia ocupat de la seva bicicleta elèctrica. Vaig imaginar que el

noi tindria gana, així que li vaig oferir un plat que guardava a la nevera: escudella i carn d'olla amb algues i miso.

—És deliciós! Ho ha preparat vostè?

—No, home no... M'ho va portar ahir un repartidor. És d'un restaurant que fusiona la cuina catalana amb la japonesa. Has provat el *sushi* amb pa amb tomàquet?

—Un altre repartidor? —es va indignar el noi—. En aquest país ningú treballa ni s'esforça per res! Tan difícil és cuinar o, com a mínim, anar tu mateix a buscar el menjar al restaurant?

—Escolta, maco, que jo també treballo! Em passo el sant dia davant d'una pantalla criticant totes les coses que no m'agraden. O creus que les xarxes socials s'actualitzen soles?

—Em refereixo a una feina de debò... Al treball físic! Aquí tot funciona per aplicacions al mòbil. El vostre món em resulta incompreensible!

—Per cert, com et dius? Encara que siguis un immigrant també tindràs un nom, oi?

El repartidor em va mirar una bona estona, al principi amb desconfiança, gairebé amb rebuig, i després es va tranquil·litzar una mica. Es deia Dakari i venia d'un país africà que ja no existeix —el canvi climàtic ha provocat que les fronteres al Tercer Món canviïn molt de pressa—. Feia poc que havia arribat a Europa i una empresa l'havia subcontractat com a repartidor. Treballava dotze hores diàries, pedalant amunt i avall, per cobrar el salari mínim que dicta la llei. I si volia guanyar propines, estava obligat a lliurar el menjar en menys temps del que havia calculat l'algoritme de l'aplicació. Una bogeria! Em va explicar que, al final del dia, se sentia esgotat i que no era la primera vegada que es desmaiava pel cansament. Els seus amics també feien treballs precaris i poc especialitzats.

—Els immigrants som els esclaus moderns! —es va lamentar en Dakari—. Ens matem a treballar perquè els privilegiats d'aquest país no hagin de moure ni un dit.

L'altre dia, un nano em va encarregar que li portés un cafè *macchiato* amb llet de soja.

—Ostres! Un cafè *macchiato* amb llet de soja... És boníssim, eh?

—No ho sé... Aquesta no és la qüestió! Vaig pujar set pisos sense ascensor per donar-li el seu maleït cafè! Per què no se'l preparava ell mateix?

—Ui, però és molt difícil que l'escuma de la llet quedi bé... O potser el noi va demanar un caputxino...?

—Doncs que surti de casa i vagi a buscar-lo a la cafeteria! A tu et sembla normal pagar algú altre perquè et porti un cafè?

La veritat és que jo havia fet coses pitjors, però vaig fingir que també estava indignada. No soc bona actriu, però crec que en Dakari va agrair que li mostrés un xic d'empatia. El nano es veia tan innocent, com si acabés d'aterrar d'un altre planeta, que em resultava entenedridor. Li vaig acabar explicant com funcionava el món modern.

Li vaig dir que als països desenvolupats del segle xxii els únics que treballen físicament són les màquines i els immigrants pobres. La majoria dels ciutadans normals es dediquen a actualitzar els seus comptes a les xarxes socials. Es podria dir que, a la nostra societat, l'oci i el treball són gairebé el mateix. Avui dia no és important construir edificis o tractors perquè les màquines ja ho fan per nosaltres. I d'una manera molt més ràpida i eficient. Vivim en una societat postproductiva on les màquines treballen i la gent viu ociosa. Com que en Dakari no m'acabava d'entendre, vaig haver de remuntar-me als inicis del nostre sistema social i econòmic.

A principis del segle xxi —no recordo l'any exacte—, un virus misteriós va provocar una pandèmia mundial i la gent es va tancar a casa seva per evitar el contagi. Va ser un confinament molt dur. Aquestes mesures es van allargar

molts mesos i la gent, que s'havia acostumat a treballar des de casa, cada vegada dedicava més temps a les xarxes socials. Aquella experiència va transformar l'oci de la població i també la seva manera de veure el món. Un proverbi diu que les crisis aguditzen l'enginy i el cert és que en aquella època la tecnologia va fer passos de gegant. Sobretot en el camp de la robòtica i de la intel·ligència artificial. La productivitat es va multiplicar i les fàbriques, dirigides per algorismes perfectes, produïen cada vegada més i a un cost més reduït. El resultat? Que milions de persones es van quedar a l'atur.

Per evitar revoltes i malestar, la majoria de països van acabar donant un salari universal a totes les persones que havien perdut la feina. Les màquines treballaven per nosaltres, però era necessari tenir ocupada tota aquella gent. Les seves vides havien de tenir alguna mena de sentit. Aleshores, un xinès o un coreà va tenir la fantàstica idea de separar la població en dos grups: els *followers* i els *haters*. Els seguidors i els detractors. Els optimistes i els pessimistes. Anomena'ls com vulguis. Els asiàtics en diuen el yin i el yang.

A partir d'aquell moment, si volies cobrar la renda bàsica universal, estaves obligat a ser molt actiu a les xarxes socials. Com a mínim, trenta hores per setmana. Podies opinar de qualsevol tema: un grup de música, una pel·lícula, una ideologia política... Tot s'hi val. L'única regla era criticar o defensar alguna cosa. Per exemple, jo soc *hater*, així que estic obligada a donar una opinió negativa.

En tots els temes, sempre hi ha algú que està a favor i algú altre que està en contra. Blanc o negre. Els grisos són avorrits i a les xarxes socials el que més es valora són les posicions extremistes, les frases més radicals.

—I com es decideix si una persona és *follower* o *hater*?
—em va preguntar el repartidor africà.

—Nosaltres comencem a utilitzar les xarxes socials de ben petits. Des que som nadons, en realitat. Així que als

divuit anys, un grup d'experts analitzen la nostra personalitat a partir dels milers de missatges que hem publicat a internet. I els algoritmes decideixen si pertanyem a un grup o a un altre.

En Dakari va dir que el nostre sistema era absurd. Malgrat que els algoritmes tenen una eficàcia altíssima, gairebé del 99%, ell es negava a acceptar aquestes evidències científiques. Deia que estàvem cedint la nostra llibertat a unes empreses multinacionals que ho decidien tot per nosaltres. Jo li vaig respondre que les persones sempre hem preferit la comoditat i el benestar fàcil a una llibertat difícil.

En Dakari tenia una curiositat enorme per entendre com funcionava la nostra societat. Vam estar xerrant unes quantes hores al menjador. No ens posàvem d'acord en pràcticament res però existia una mena de complicitat entre nosaltres.

Quan ens vàrem acabar tot el vi rus que tenia al rebost —qui hauria imaginat que, per culpa del canvi climàtic, Rússia seria el primer exportador mundial de vins?—, li vaig suggerir que passés la nit a casa. Aquella va ser la primera vegada que vàrem dormir junts.

Després d'això, en Dakari i jo ens veiem sovint. Moltes vegades, quan acabava la seva jornada de repartidor, venia a casa meua. Van ser uns dies —i sobretot unes nits— molt agradables. Jo sempre li recomanava que deixés la seva feina i que dediqués el seu temps a les coses importants de debò. M'estic referint a les xarxes socials, és clar. Però en Dakari seguia creient que allò “no era una feina”. Li va costar pair que ell es matés a treballar per quatre rals i que jo guanyés un bon sou per donar la meua opinió sobre banalitats.

Fins que un dia, en Dakari va tornar a casa una mica més cansat que de costum i em va preguntar:

—Escolta, és molt difícil obrir un compte en aquestes xarxes socials?

Aquesta obra ha estat guardonada amb el 32è Premi de Narrativa Vila de l'Ametlla de Mar, 2024, convocat pel Col·lectiu CalaCultura i editat amb el suport de l'Ajuntament de l'Ametlla de Mar. Els membres del jurat han estat: Benjamí Torné, Cari Ariño, Coia Valls, Sílvia Mayans, Àngels Marzo i Joan Callau (coordinador del premi).

AJUNTAMENT
DE L'AMETLLA DE MAR

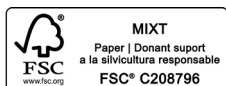

CalaCultura
L'Ametlla de Mar

© del text: David Serra Asensio, 2025
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L., 2025
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: març de 2025
ISBN: 978-84-1303-617-5
DL: L 121-2025
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

« imprès a lleida »

Paper certificat pel Forest Stewardship Council®

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.